

jest vzhledem k uvedenému znění § 13 nař. č. 666/20 zřejmo — jak ostatně nss vyslovil již v nál. Boh. 1188 adm., — že připočítati jest podl § 24 vl. nař. č. 666/20 v civilní službě (resp. ve službě učitelské) v rozsahu tam stanoveném též v válečná pololetí, na která civilní zaměstnanec (učitel) podle zák. č. 195/20 má nárok ve službě vojenské a která by mu ve službě vojenské byla bývala započtena, kdyby se byl ve vojenské službě terminu účinnosti zák. č. 195/1920 dočkal.

Podle dalšího právního názoru projeveného v cit. již nál. Boh. 1188, rozhoduje úřad provádějící zák. č. 222/20 a nař. č. 666/20 pro svůj obor, jsou-li válečná pololetí podle zák. č. 195/20 započítatelná. Tuto povinnost měl také žal. úřad.

Žal. úřal v tomto směru prostě vyslovil, že ani ustanovení § 24 vl. nař. č. 666/20 nepřicházejí tu v úvahu, ježto se nejedná o přestup z jiné služby, při němž připočtená tam válečná pololetí bylo by ponechati.

Právní názor tu projevený není však správný ve dvojím směru: jednak není podle toho, co právě řečeno, pro posouzení započítatelnosti válečných pololetí podle § 24 nař. č. 666/20 třeba, aby válečná léta byla ve vojenské službě již započtena, naopak má úřad také zkoumati, jsou-li tu »započítatelná« válečná pololetí z doby vojenské služby, jednak stanoví § 21 nař. č. 666/20 výslovně, že »doby, jež se podle tohoto nařízení započítávají, nemusí... době služby státní (resp. u učitele školské), do níž se započítávají, bezprostředně předcházeti«.

Vychází-li však — jak doličeno — žal. úřad z nesprávného právního názoru, bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž mohl nss podle zásady §§ 5, 6 a 7 svého zák., máje toliko působnost kasační, nikoliv též instanční — sám vysloviti, zda a kolik válečných pololetí má st-li z doby, kdy konal vojenskou službu, býti započtena u příležitosti propočtení jeho služební doby učitelské. Naopak bude věcí žal. úřadu, aby řídě se právními názory nss-em shora projevenými, uplatňovaný nárok st-lův znovu posoudil.

Č. 3572.

Školství: Řízení je podstatně vadné, neprovedl-li úřad v řízení o vyměření školného podle vl. nař. 463/1921 šetření o údajích rekursu, že výměra daně z příjmu, vzaté za základ školného, nevešla v právní moc, a neodpověděl-li na tuto námitku ani o důvodech svého rozhodnutí.

(Nález ze dne 8. května 1924 č. 20.011/23).

Věc: O. S. v L. proti zemské školní radě v Praze o školné.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Na základě sdělení berní správy v L., že st-lův posledně pravoplatně zdaněný příjem roku 1919 páčí se na 248.316 Kč, sbor profesorský státní reálky v L. výnosem z 20. listopadu 1922 uložil st-li za jeho dceru M., která je žákyní na řečené reálce, na školní rok 1922—1923 školné 1200 Kč. St-lův rekurs, v němž namítá, že posledním pra-

voplatným zdaněným příjmem jest příjem jeho z roku 1917, nedosahující ani sumy 20.000 Kč, a že zdanění příjmu z roku 1919 v částce 248.316 Kč není dosud pravoplatné, poněvadž st-l podal proti předpisu daně včas rekurs, dosud nevyřízený, zamítla zsr nař. rozhodnutím a to bez nějakého odůvodnění.

Stížnost uznal nss důvolnou, neboť okolnost, že žal. úřad neprovedl šetření, jak právem st-l vytýká, o údajích rekursu, že výměra příjmové daně vzaté za základ není v moc práva vešlou, jak předpokládá prvý odstavec § 5 vl. nař. č. 463/1921, a že na tuto námitku rekursu v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nereagoval, zakládá podstatnou vadu řízení, která znemožňuje nss-u, aby seznal právní stanovisko, z něhož úřad vycházel, a přezkoumal pak nález po stránce jeho zákonitosti.

Vzhledem k tomu slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle 2. olst. § 6 zák. o ss.

Č. 3573.

Vystěhovalectví. — Policejní právo trestní: I. Může ministerstvo soc. péče uložití zámořské paroplavební společnosti za povinnost, aby všechny tiskopisy, návštějí atd. pro obchodování svoje v čsl. republice předkládala ministerstvu k předchozímu schválení? — II. Reklama promítaná v kinematografu jest také »návěstím«.

(Nález ze dne 8. května 1924 č. 7924).

V ě c: A. St. v P. (adv. Dr. Jaroslav Nebesář z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o nález pro přestupek předpisů o vystěhovalectví.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Trestním nálezem pražského magistrátu ze 16. listopadu 1922 byl st-l jako odpovědný zástupce paroplavební společnosti »Cunard Line« uznán vinným přestupkem podmínky, jmenované společnosti uložené dle § 40 nař. z 8. června 1922 č. 170 Sb., tedy předpisu vydaného podle zák. z 13. března 1922 č. 71 Sb., a odsouzen podle § 37 téhož zák. k pokutě 150 Kč, resp. k vězení na 3 dni. Skutková podstata shledána byla v tom, že v biogramech »Lidobio« a »Lucerna« promítána jest reklama paroplavební společnosti »Cunard Line« tohoto znění: »Nejrychlejší spojení mezi Evropou a Amerikou — paroplavební společnost Cunard Line«, kteráž nebyla min. soc. péče k schválení předložena, ač toto uložilo společnosti »Cunard Line« podle § 40 vl. nař. č. 170/1922 tuto podmínku:

»Všechny tiskopisy, oběžníky, letáky, prospekty, návštějí, zvláště všechny plakáty a anonce pro veřejný tisk, jakož i všechny jiné publikace, týkající se obchodování v čsl. republice, jest předkládati dříve, než je společnost přímo neb nepřímo uveřejní nebo dá do oběhu v čsl. republice nebo kdekoli v cizině, dvojmo min. soc. péče k předchozímu schválení, bez něhož takové uveřejňování a dávání do oběhu není přípustno«.